

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117727536/facsimile.pdf (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

tyrets Bjørn, der kun ved Nat omskabes til en ung og skøn Mand.

Sølver stængede Porten efter sig og gik. Han undredes paa, at ingen Ravne eller Alliker kresede om Taarnet som før. Hen over Himlen gled en Stork med Ben og Vinger strakte i vandret Plan som et sort skarpt Tegn mod den mathvide Luft — den styrede ogsaa mod Egenæs som alt levende fra Sølvørs Gaard.

Sølver gik igennem den mørke Aften over de tunge skyggesvøbte Marker. Et enkelt Vand-skaar blinkede midt i den sorte Tørvejord som et skinnende hvidt Spejl. Saa rolig og klar var Sølvørs egen Sjæl.

Da han kom til Egenæs, var Broen nede endnu, skønt det var den silde Aften. Det betød en pludselig Slappelse af den strænge Hustugt. Ingen traadte ham i Møde, ingen syntes at bemærke hans Komme. Det var som Døden rugede over al den Gaard. Kun et enkelt Lysskær piblede ud fra det øverste Stokværk, ikke som Lys, der skal beherske Mørket, men som et svagt forkuet Glimt af endnu vaagende Liv.

Sølver famlede sig op ad de mange Stentræpper, bestandig uden at møde nogen. En harpidxryppende Fyrrepind oste paa en Afsats og

kastede hans egen sorte Slagskygge som en Kæmpesilhuet frem over Gangens hvide Loft. Han gik gennem Døre, der klagede højt, over Flisegulve, der skreg under hans Fodtrin, og stod endelig i et højt Kammer, fra hvis Hvalv der hang en rusten Lampering med tre tynde Lys, hvis osende lange Tander krummede sig til alle Sider som glødende Orme.

Mulmet havde samlet sig dybt inde i det tunge klodsede Sengeskab, der stod i det fjerneste Hjørne. Det røde Spærlagen var slaact til Side og rislede som en Blodstrøm ned over en sort Fløjelsskygge, der knælede med Hovedet skjult inde i Sengen.

Sølver traadte til saa sagte han formaaede. Han bøjede sig ned over hendes gyldne varme Silkehaar, hans Haand gled op over det unge dejlige Hoved og vilde drage Gardinet helt til Side, at han kunde se den Syge. Da kom den i Berøring med noget iskoldt eller luehedt, noget, der sugede Blodet fra hans Haand, saa den stivnede. Han bøjede sig frem og saa Sten Basses voksgule Hoved, allerede skrumpet ind og formindsket i Døden.

Og grebet af Dødens knugende Andagt bøjede han Knæ — løftede Ligets ene frie Haand, der var tung som Metal, kyssede